

NAKAPANINIBAGONG SIYUDAD NATIN

ni Francis G Delgado

KAHIT na mura na siyang gasolina, maaari naman tayong magbisikleta kung itatawid ng gútom siyang ating sikmura. Ganoon tayo katipid sa ating panahon. Pilay tayong inilalampaso itong likod nang makarating nawa sa ayuda, walang mararating na ambulansiya, siya ngang lumpong di makalalarga. Ganoon tayong kulang-kulang. Inabutan tayo ng ambón. Tinangay ng malakas na hangin ng bagyo—sapsap kundi sipsip tayong sinisipsip siyang dugo ng may dugo. Ganoon nang mabúhay. Sa ating panahon kinalawang silang bakal ng dating panahon.

Hindi masamang pumaslang sa ating panahon. Hindi din kasalanang pumaslang ng ating panahon. Sa ganitong tula:

Unang daluyong
Silang kúyog
Ng mga bulawang dáhon.
Bumubugang luntiing hangin,
Siyang inihahampas
Sila
Sa sementadong kalsadang sinasagasaan,
At ginagahis
Ng pira-pirasong guhit
Na siyang liyab
Ng Haring Araw.

Kung tayo ay tumutula sa ating panahon, doon tayo sa hindi matáo sapagkat hindi tayo papalakpakan, kundi ay sasalubungin ng sirena at siyokoy siyang ating pagtula.

Sa lalong madaling salita ay ganitong-ganitong síntomás silang namumukadkad sa hardin na tumubo sa ating pagkakapal na pagmumukha.

Tayo ay siyang suwail at lapastangan—ganoon sa ating panahon—nagmumura at walang pagmamahal sa isa't-isa.